

Szám.

Máder
Lőwin-
eo Gida,
s Dezső,
ler Mar-
s Artur,
ter Misi.

A.

hivem,
s kíván-
minde-
tném —
kodástok
it. A jó
eket szü-
mére!

bácsi.

nek nagy
gaza van.
y félóraig
egészsé-
larget. A
ajon. Apá-
a. A gaz-
A pénzről
ívanságai-
an Lilly.
a melegítő
s annak a
Az utánad
eisz testv.
s besoroz-
tetések. —

részére:
h Elemér
5 frt 56
frt., Anya
Lina néni
za 40 kr.,
oska 1 frt
rt., Vicz-
Ármin és
ka 1 frt.,

gyes ada-
ó bácsi.

enaem-épület-
apesten.

KIS NAP

MEGFAGYOTT MADÁRKA. (Lásd a 21. lapon.)

XL. kötet, 2. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. január 11-én.

A PUSZTA HÁZ KINCSE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

IMRE nem mozdult. Így hát per-
sze Palika sem mozdult.

— Nem hallottátok, mit paran-
csolt a mama? szólt Klári néni.
— De igen, hallottam, pattant ki Imre
hevesen. De azt is hallottam, hogy mi-
ért mondta. Eszébe sem jutott volna,
ha a néni nem avatkozik bele a mi
dolgunkba. Mi pedig nem vagyunk olyan
kis gyerekek, hogy mindenki regulázgas-
son, hát a néni is hagyjon nekünk bé-
két. A mama nem akart minket kikül-
deni, csak a néni akarta. Most már
csak azért sem megyek.

Nem lett volna csoda, ha erre a be-
szédre Klári néni nagyon megharagszik.
De nem igen mutatta, csak komolyan
mondá:

— Lásd, édes hugom, most már talán
magad is elhiszed, hogy nagyon itt az
ideje, hogy azt a fiut elküldjed a háztól.

Imre gunyosan és hangosan föl kacza-
gott. A szelid Palikának szinte elhült
a vére belé, szeretett volna száz mért-
földre lenni innen. Hát még mikor Imre
nagy vakmerőséggel így szólt:

— Azt ugyan hiába tanácsolgatja,
kedves nénim, mert én nem megyek és
azzal vége. Okosabban tenné, ha nem
ingerelné a mamánkat ellenünk; meg
vagyunk mi nagyon jól, tudjuk magunk
is, mit kell csinálnunk.

— De Imre, micsoda beszéd ez! kiál-
tott fel anyja elszörnyűködve.

Klári néni azonban folyvást nagy nyu-

galommal hallgatta és csak annyit mon-
dott:

— Mindezzel csak azt bizonyítja, hogy
erős férfi keze alá kell jutnia, mert te
nagyon is jó és gyöngye anya vagy, nem
tudod ránczba szedni.

— Engem nem köll ránczba szedni,
én mindig megteszek mindent az én jó
mamám kedvéért.

— Akkor most tüstént tedd meg,
hogy távozzál innen a szobátokba, pa-
rancsolá a mama komolyan.

Imre nem ellenkezett egy pillanatig
sem, hanem egészen vidáman kezét csó-
kolt a mamának és kiment.

— Ez a fiu nagyon sok bajt fog
neked okozni, szólt ekkor Klári néni a
mamához. És nemcsak ő maga indul
rosz utra, hanem rosza vezetí Pali-
kát is, aki pedig szelid, engedelmes és
jó fiu volna.

— Nem, én nem vagyok az, én nem
akarok másféle lenni, mint Imre! pat-
tant ki Palika. És én nem akarok külön
lenni Imrétől.

A mama sohajtott.

— Nagyon szereti egymást ez a két
fiu; nem tudom, hogy válasszam el őket
egymástól. Nem is igen bidom elhinni,
hogy Imre rosza tanitaná Palikát, mert
hígye meg nénikém, Imre nem gonosz
fiu. Kissé akaratos, merész, sokszor meg-
gondolatlan, de mindig őszinte és jó-
szívü.

— Na, hogy őszinte, azt éppen most
is tapasztaltam. Csakhogy ezt más em-
ber gorombaságnak mondaná.

— Oh, ennek én vagyok az oka, szólt
közbe Palika. Én mondtam el neki, hogy

a nénike el akarja küldeni városi iskolába, ezért haragudott meg.

— Megharagudott? No lám, milyen gyönyörű dolog! Más fiu alighanem hállás volna, ha azt hallaná, hogy valaki gondol vele, javára törekszik.

Palika látta, hogy az ő védelme nem igen fog javítani a dolgon, hát inkább elhallgatott. A mama pedig sietve végezte az ozsonnát és kiosont a konyhába, hol a szolgáló még mindig nem készült el a köpüléssel.

— Nem lesz már ebből böcsületes vaj, teins asszonyom. Valami hiba van a tejben. Bizonyosan mert zivatar készül.

A mamának a zivatarról az a kis vihar jutott eszébe, mely az imént a szobában dörgött. Beszélni akart Imrével. Ott találta a szobájában, amint a legnagyobb nyugalommal olvasgatott.

— Imre fiam, mondá szelid komolysággal, nagyon helytelenül viselkedtél. Ha így folytatod, igazán nem tudom, mit tegyek.

— Küldjed haza Klári nénit, mamácskám. Akkor nem lesz semmi baj, nem fog senki bele avatkozni a dolgainkba.

— Nem szabad így beszélned Klári néniről. Te már eléggé nagy vagy, tudhatod, hogy jó atyád halála óta a néni sokat segített rajtunk, mert ő igazán nemes szívé, ha néha egy kissé szigoru is.

— Igen, de azt akarja, hogy elmenjek a háztól.

— Azt, de csak a javadért akarja.

— De én nem akarok elmenni. Én itt akarok lenni veled és Palikával. Belőlem ugyanis gazda lesz, nem akarok én

tudós ember lenni. Az apám sem volt az. A gazdaságot pedig jobban megtanulom itt az öreg Mihály gazdától. Hiába is küldenétek el, mert haza szököm.

— Oh, Imre fiam, ha tudnád, mennyire elszomorítasz! Ha atyád hallaná ezt!

Erre meg Imre szomorodott el. Mihelyt atyját említették, mindig nagyon komoly lett. Tudta jól, hogy atyja mindig azt kívánta, kövesse hiven anyja szavát. Kissé duzzogva szólalt meg:

— Hát csakugyan kívánod, mamácskám, hogy elmenjek városi iskolába?

— Kivánom, mert javadra fog szolgálni.

— Jól van, akkor hát elmegyek... a te kedvedért... és nem mert a néni akarja. De nem most mindjárt, ugy-e?

— Oh dehogy, előbb itt végig járod az iskolát, aztán majd esztendőre meglátjuk, mit tehetünk. Jaj!

Hatalmasat villámlott és dörgött. Valahol közel csaphatott le a villám, mert olyant csattant, hogy szinte megrendült bele a ház. Mindenki össze rázkódott, csak Imre ugrott fel jókedvűen.

— Zivatar, pompás zivatar! Jaj de szeretem!

Csakugyan az a ritka kedvtelése volt, hogy nagyon szerette nézni a villámot, hallgatni a fenyegető mennydörgést. Ezt pedig nem valami hetvenkedésből tette, hanem mert a tanító megmagyarázta neki, mi a zivatar, milyen oktalanság az ijedezés és milyen szép az, ha az ember figyelmesen szemléli a természetnek ilyen nagyszerű tüneményét. Sietett is ki a tornácra és hívta Palikát, aki

pedig ebben semmikép sem szeretett vele tartani és inkább Klári néninek adott igazat, aki minden ajtót, ablakot bezárt, még a függönyt is leeresztette és gyertyát gyújtott, hogy a félelmes villámokat ne lássa. Nem is bocsátotta ki Palikát.

— Maradj te csak itt a szobában, nincs most semmi keresni valótok odakint. Imre is jobban tenné, ha bejönne.

Palika mindjárt ki is szolt és hívta.

— Dehogyan megyek! felelé Imre. Mért ne nézném ezt a szép égi háborút? Ni, ott jön az öreg Mihály. No, öreg, jól megázott, ugy-e? Honnan jön?

— Kint voltam a mezőn, ifiuram. Utána néztem egy kicsit, nem hányja-e szét a szél a buza-kereszteket.

— És nem félt, hogy leüti a menkő?

— Isten kezében vagyunk mindenütt, kedves ifiúr, és ha baj akar érní, utól ér a szobában is. Különb viharokat is láttam én már ennél. Gazda embernek nem szabad ilyesmitől megijedni.

— Én is azt tartom. Nem is félek.

— Az helyes is. Imre urfi lesz itt úgy is majd idővel a gazda, hát bizony sokszor meg fog történni, hogy viharban is kint fog járni-kelni a mezőn.

— Azt én nagyon szeretem. De képzelje, Mihály, el akarnak innen küldeni valahová a városba iskolába.

— Az nagyon szép és helyes dolog lesz. Aki tanul, az jobban boldogul a világban, mint aki tudatlan marad.

— De én jobb szeretnék itt maradni. Maga, Mihály, jobban megtanítana engemet itt a gazdaságra, maga már az én jó apám idején is itt volt, a mamám

pedig azt mondja, hogy maga nélkül nem is tudna boldogulni.

— No, azt csak úgy mondja... persze, rég itt vagyok már én... még a boldogult jó uram apjánál kezdtem a szolgálatot, nem is hagyom el, amíg bírják az öreg esontjaim. No de most már a jószág után kell nézmem, késő estére jár az idő, vetni kell az állatoknak éjszakára.

Ezzel a hü öreg cseléd odább ment, Imre pedig tovább nézte a vihart.

Egyszerre olyasmit vett észre a sötétben, hogy nemcsak fönt a magasban cikáznak a villámok, hanem lent a földön is villog valami. Persze hamar kitalálta, hogy ez nem egyéb, mint lámpás, melylyel valaki a ház felé közeledik s ő a kapu rácsozatán át látja a fényt. Csakhamar megállt a lámpásos ember éppen a kapu előtt. Imre oda kiáltott:

— Ki az ott? Mit akar?

— Én vagyok, az öreg Gergely. Maga van ott, Imre urfi?

— Én hát! Kiván valamit? Mindjárt beeresztem.

— Ne tessék fáradni, nagyon szakad a zápor... csak kérdezősködni akarok a gazdám után, nem látták-e vagy nem hallották-e róla valamit?

— Nem tudunk mi róla semmit. Hát mi történt a gróf urral?

— Éppen az a baj, hogy nem tudom. Este felé utra kelt, hogy a vasúthoz megy, mert vendéget vár. Maga hajtotta a lovakat abban a könnyű kis kocsiban, senkit sem akart magával vinni. Már rég itthon köllene lennie, de hire sincs, azért hát félek, hogy valami baja tör-

tént.
sek é
talán
rencse

—
dolni.

—
idáig
fekszü
Nincs
utat.

—
hog
találj

ME

tént. Azok a fiatal lovak nagyon tüze-
sek és ez a rettentő zivatar jött közbe,
talán meg is bokrosodtak és valami sze-
rencsétlenség esett az uton.

— No, nem kell mindjárt roszat gon-
dolni. Hátha betért valahová?

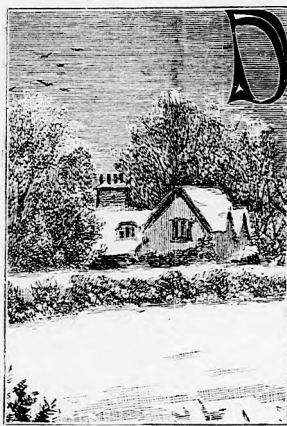
— Ugyan hová? A vasuti állomástól
idáig nincs hová betérni. Ki tudja, hol
fekszik az ut szélén, talán összetörve.
Nincs más hátra, mint végig kutatni az
utat. Jó éjszakát ifuracsám!

— Jó éjszakát, Gergely! Kivánom,
hogy szerencsével járjon . . . azaz, ne
találjon semmi roszat.

(Folytatása következik.)

MEGFAGYOTT MADÁRKA.

(Képpel a czimlapon.)

DIDERGŐS hideg
van. . .
A szürke menny-
égből
Metsző szilánkok-
ban
Háll a hó egy
végül.
Falu másik vé-
gén
Nagyapánk háza,
Kis Iluska hugom,
meg én,

*Megyünk az ujév elején
Szives kívánságra.*

*Futó lábunk alatt
A hó vigan ropog,
A téli fuvallat
Szár az ágba zokog.*

*S hogy a pajta mellett
Vigan poroszkálunk:
Éppen a hó színe felett
Egy kicsike megdermedett
Madárkát találunk.*

*Ó szegény pintyöke!
Elhagytad a fészked,
S ebb' a zord időbe'
Kerested a részed.
Magoeskát kerestél,
De a hó elfödte,
Szárnyacskádra mért is keltél?
Lám, egy szemecskét se lettél
Éhezö bögyödbe!*

*Vegyük fel, vegyük fel,
Híven melengessük;
Kebünkbe tegyük el,
Szeressük, szeressük.
S hogy futunk keresztül
Fagyos havas mesgyn:
Valamicske, nini, rezdül —
A vér benne újra pezsdül —
Te vagy az, pintyökém!*

*Nagyapánk háza
Előttünk fehérlik,
Már az uzsonnácska
Jó illata érzik.
S vidám köszönőre
Rohanunk előre:
»Virradjanak böre,
Vidám esztendőre!«
S kis dalát belé vegyíti,
A miénkkel egyesíti
Egy boldog pintyöke.*

VESZEDELMEK KIKUKKANTÁS.

(Képpel a 24—25. lapokon)

UÓ MELEG van ott a mély barlangban, az igaz, de nagyon sötét. Ez még nem volna baj, de az már hiba, hogy ott ugyan nem terem semmi enni való.

Tulajdonképen ez sem baj. Legalább az öreg maczkó már rég bele törődött. Eleget lakomázott őszkor, meg is hizott bele, hát most alszik egy nagyot a hosszú télen s ha éppen fölébred, megnyalja egy kicsit a talpát, aztán újra alszik. Minek is menne ki, mikor odakint nagy a hideg, zsákmányt pedig bajos kapni, mert minden lábas állat elrejtőzik. Legföljebb ha éhes farkas bolyong az erdőn. De ebbe meg nem mulatság bele kötni. Jobb hát békésen szundikálni.

Igen ám, de a kis bocs urfi nem volt olyan türelmes. Ő is aludt jókorát és midőn fölébredt, nagyot nyújtózott, ásított és aztán talpra állt.

— No, már eleget aludtunk. Éhes is vagyok. Ideje, hogy kissé kísétáljunk.

— Maradj veszteg, dörmögte az öreg. Hova sétálnánk most? Nincs most odakint nekünk való idő.

— Már ugyan mért ne volna? Én bizony ki akarok menni, mert éhes vagyok.

— Kibirod még. Most ugy sem találasz enni valót.

— Hogyne találnék? Tudom én jól, hol van a sok édes bogyo, melyen anynyit lakmározunk, mielőtt ide betértünk pihenni.

— Az akkor volt. Akkor még jó idő járt. Most tél van, a bogyo lefagyott.

De a kis bocs, aki még nem látott telet, nem nyugodott bele, csak aggatózott, hogy ő ki akar sétálni.

— Jól van no, hát menjünk. Te lásd, ha megbánod.

Az öreg medve is föltápáskodott és lassan kísétáltak a barlangból. Amint a nyiláshoz értek, kegyetlenül hideg szél

esapta meg a bocs orrát. Össze rázkódott, de nem akarta mutatni.

— Hm, még havazik is, dörmögte az öreg medve. Ez még rosabb. Így még a nyomunkra is talál valaki.

— Jár is most itt valaki az erdőben! Nem félek én senkitől.

És mert nem félt, hát megindultak egy kis sétára. Találni nem találtak ugyan semmi harapni valót, de e helyett a hetyke bocs bele bukott egy párszor holmi mély árokba, melyet befújt a hó s melyből alig birt kimászni. Utoljára is megelégette a mulatságot.

— Menjünk haza, mondá duzzogva. Nem ér ez a fehér világ semmit. Inkább alszom még akár egy esztendeig.

Fáradtan ballagtak haza és bebujtak a barlangba, aztán újra neki készültek a kényelmes alvásnak,

De csak készültek. Másnap dühös kutyugatás zavarta fel őket.

— Jaj, nagy baj van! dörmögte az öreg medve. Meneküljünk, mert nyomunkra találtak a hóban, bizony még lehúzzák a bundánkat.

Gyorsan menekültek, de már későn. A vadászok már ott voltak és egy pár lövés leterítette az öreg medvét. A fiatal bocsot pedig, akárhogy védekezett, elfogták elevenen és magukkal vitték. Az udvaron lánczra kötötték, aztán eladták egy medve-tánczoltatónak.

Nem is került többé soha vissza a szép szabad erdőbe, hanem busan dörmögve, orrába füzött karikával vándorolt faluról falura és produkálta magát. Eszébe jutott sokszor, milyen szabadon, boldogan élhetne most az erdőben. De annak vége.

— Jaj csak idején hallgattam volna a bölcs szóra! Késő bánat nem teheti jóvá a hibát. Anyámnak halálát, magamnak rabságát okoztam.

A SÁRGA EZERMESTER.

— Beszélyke három képpel. —

SUPA merő por és pókháló lett a Dini egész ruhája, amint ott kutatgatott, kotorászott a lomkamrában. Százféle ócska, félre dobott portéka volt ott, de a nagyobb része nem érdekelte Dinit. Ő csak a régi könyveket kutatta, melyeket az apa hordozott ide, mert ő maga már nem vehette semmi hasznukat, tüzre dobni pedig egy vagy más okból mégis sajnálta.

— Ni, ez is az apácska könyve volt... itt a neve ráírva... milyen girbe-görbe betűket vetett akkor! Régen volt az igaz, éppen harmincz esztendeje, ide írta az évet is... akkor éppen olyan idős lehetett, mint én most... És milyen érdekes könyv! Bizonyosan megfélekedt rőla, különben már ide adta volna nekem.

És mert ebben semmi kétsége nem volt, hát zsebre dugta a kis könyvet és nagy örömmel tért vele vissza a maga kis szobájába, hol gyönyörűséggel lapozgatta.

— Ez nagyon mulatságos lesz, de nem árulom el, hogy megtaláltam. Majd csodálkozni fog mindenki, ha látja, hogy mit tudok.

Minél tovább forgatta a könyvecskét, annál jobban örült. Végre aztán gondosan eldugta a fiókja leghátsó zugába. Ott nem talál rá senki. Aztán mélyen elgondolkozott és fel s alá járkált.

— Jó lesz, ha mindjárt hozzá látok a próbákhoz... Ossze kell vásárolnom a szükséges holmit... köll legelőször is

egy kis szurok, aztán egy pár festék... meg gummi-elasztikum... és még egy pár holmi.

Elővette a tárczáját. Nagyon elégedetten mosolygott belé. Még nemrég volt Karácsony, megvolt jóformán minden pénze, melyet akkor kapott.

— Telik mindenre bőven, még marad is. Megyek is rögtön és bevásárolom, ami kell.

Felöltözött és megindult. Amint a nagy háznak, melyben laktak, kilépett a folyosójára, a szomszéd lakás ablakában megpillantotta Arankát, aki nagyon integetett, hogy jöjjön oda.

— Mondok valami ujságot... nagyon kedves ujságot!

— No's, mi az a nagy ujság?

— Jövő vasárnap nagy multság lesz nálunk, azaz, hogy nálam. Tudod, a születésem napja lesz és szüleim megengedték, hogy minden ismerősömet összehívjam. Nagy farsangi multságot csapunk, sokan leszünk, táncolni is fogunk. Neked is el kell jönnöd.

— Elmegyek, de azt előre megmondom, hogy nem tánczolólok. Olyan kiállhatatlan multság az az ugrálás.

— Oh, dehogy! Tánczolni nagyon kellemes.

— Hát nem bánom, ti leányok tánczoljatok, de nekünk fiuknak valami más multságáról gondoskodjál.

— No persze! Hiszen az nem lehet. Ugy illik, hogy ti tánczoltassatok meg minket.

Ezen a nagy kérdésen évődtek és vitatkoztak, mikor megjelent Arankának

a mamája, lepecsételt levéllel a kezében. Dini illedelmesen köszönt.

— Talán postára való levél az, néni? kérdé. Tessék ide adni, én éppen kijároban vagyok, majd föladom.

— Éppen erre akartalak kérni kedves fiam. Már délelőtt megírtam, de elfelejtettem postára tenni.

— Majd teszem én, nagyon szívesen.

Átvette a levelet és el-sietett. Aranka és mamája pedig nagyon nyájasan gondoltak olyanformát, hogy ez a Dini milyen kedves, elő-zékeny fiú. Igazuk is volt, csak hogy nem tudták, mi-lyen sorsra jut az a levél.

Dini zsebre dugta a levelet. Megnézte ugyan a címet, de abból nem tudott semmit, ismeretlen név volt. Nem is érdekelte tovább.

Amint kiért az utcára, egy pillanatig azon gondolkozott, mit végezzen előbb?

— Jobb lesz, ha először a magam dolgát végzem. A postához nagyot köll kerülni, azt majd inkább visszajövet teszem.

Ment hát először a maga dolga után, ami nagy vállalkozás volt, már persze ő

neki. Két-három boltban is volt vásárolni valója s minden egyes portékánál, melyet magához váltott, mind vigabbra fordult a

kedve. Egészen tele volt a feje azzal a pompás mulatsággal, mellyel meg fogja lepni otthon a szüleit és testvéreit, meg aztán minden ismerősét. Már tele volt

minden zsebe, mikor a harmadik boltból kilépett s egy jó pajtásával találkozott.

— Mit vásároltál, Dini? Talán bizony puskaport, vagy tüzi játékszer?

— Most még nem mondhatom meg. Majd meglátod te is.

És egy jókora csomagot húzott elő a zsebéből. Azon bizony nem volt semmi látni való, mert papirosba volt begöngyölve és zsinórral bekötözve.

— Látom, látom, de abból még semmit sem tudok.

— Hát ezt látod? Meg ezt... Meg ezt...

És mindegyik zsebéből előhúzott egy csomagot. Diadalmasan és titokzatosan mutogatta, de aztán megint csak vissza dugta a zsebébe és nagyot nevetett.

— Szeretnéd tudni, hogy micsoda, ugy-e? Csak hogy ki nem találod ám.

És mert oly nagyon nagyra volt vele, pajtása csakugyan nagyon kíváncsi lett és elkísérte, utközben pedig folyton faggatta. Dini azonban nem volt olyan gyöngö vitéz, aki egykönnyen elárulja, amit nem akar. Eljutottak a házuk kapujához s ott is nevetve csak azt mondta:

— No, majd elhivlak téged is. Pár nap múlva megtudod.

Aztán sietett föl a lépcsőn s otthon nagy gondosan eldugta össze vásárolt kincseit a fiókba. Már estére járt az idő, ma már

— Ejnye no, de nagyon titkolózol. Mintha valami nagyban törnéd a fejed.

— Meglehet. Látod ezt?

nem foghat hozzá semmihez. És jó is volt, hogy eldugta, mert a kis Aranka éppen berontott a szomszédból, mint

rendesen szokott, mikor valami nagy újságot akart mondani barátjának.

— Dini, tudod-e, milyen nagyszerű multságunk lesz az én születésem napján? Apácska meghívott egy bűvészt, hogy rendezzen nekünk mutatványokat. A bűvész megígérte, hogy a legügyesebb emberét fogja elküldeni s apácska éppen azt írta meg, mikor jöjjön; az volt abban a levélben, melyet föladtál a postára.

Dini szólni akart valamit, de torkán akadt a szó. A levél! Igaz a! Biz ő azt elfelejtette. No se baj, nem árulja el. Elég ideje lesz még holnap is. De amint Aranka eltávozott és Dini keresgélni kezdett zsebeiben, akkor egyszerre nagyon hosszúra nyult a képe. Hová lett az a szerencsétlen levél? Kikutatta valamennyi zsebét, hiába. Nem volt sehol. Semmi kétség, kirántotta, mikor a csomagokat mutogatta a pajtásának. Elvesztette és most már hiába is indulna keresésére. Ott az utcán rég összegázolták szekerek, emberek a sötétben.

Most már mit tegyen? Oda menjen Arankáékhoz és megvallja, hogy elvesztette a levelet? Azzal csuffá teszi magát örökre.

— Nem, ezt nem teszem. Nem is szükséges.

Másnapról fogva Dini egészen másképp töltötte idejét, mint rendesen. Nem ment pajtásaihoz, nem járt korcsolyázni, hanem egész nap a szobájában bezárkózva ült. Ezzel különben senki sem törődött volna, csak az tűnt föl, hogy gyakran sajátságos zaj hallatszott a szobájából. A mama, ha éppen a szomszéd szobában volt, néha majd holtra ijedt.

— Jaj, mi történt már megint?

Dini a legártatlanabb képpel jött elő s olyan szeliden, illedelmesen mentegetőzött, hogy nem lehetett rá haragudni.

— Nincsen semmi baj, kedves mamácskám . . . csak székre botlottam bele és felfordult.

Az már bizonyos, hogy nagyon furcsán állhattak a székek mindig utban ott a Dini szobájában. Mert hát ott mind össze két szék volt, egyik az asztalnál, másik az ágynál. A többi szobákban öt-hat és még több szék is állt szerte és Dini soha sem botlott bele egyikbe sem. Hát nem csodálatos ez?

De még másféle sajátságos zaj is hallatszott ki. Egyszer mintha üveg tört volna össze, tisztán lehetett hallani a csörömpölést.

— Jaj, mit törtél már megint össze?

— Oh semmit, semmit, kedves mama . . . csak holmi ócska üvegdarab akadt a kezembe.

Csakugyan épségben állt a helyen üveg, pohár, tintatartó. De az mégis újra nagyon megriasztotta a mamát, mikor egyszer fojtó füst tódult ki a szobából. Dini azonban akkor is egészen nyugodtan jött eléje.

— Nincsen semmi baj . . . csak egy kis próbát tettem valamivel, amit a tanár ur mutatott az iskolában.

És csakugyan megint nem volt semmi baj. Igazán feltűnőt nem is találhattak egyebet, mint azt, hogy Dini szokatlannul csöndes és elgondolkozik, nem is jár sehová, a játék eszébe sem jut. Már szinte sok volt a jóból, amilyen komoly, rendes fiu lett.

Mihamar érkezett az Aranka nagy mulatságának napja s Dini az első vendégek egyike volt. Nagyon jókedvűen segített Arankának mindenféle rendezésben, vele együtt sietett az ajtó elé, fogadták a vendégeket s mert Arankának nem volt fiu testvére, hát nagyon

helyén volt, hogy Dini, mint afféle kis házi gavallér, ott ügyeskedett, bevezette a vendég leánykákat, elszedte, elrakta holmijokat, hozott széket, — szóval igazán úgy viselte magát, amint a házi kisasszony jó barátjához illik.

— Nagyon kedves, ügyes fiu ez a

FOGADTÁK A VENDÉGEKET.

Dini, mondá örömmel Aranka mája.

Dini úgy félfüllel meghallotta s meg volt magával elégedve.

— Nem is fogtok rajtam semmit észrevenni, szólt magában.

A kis társaság aztán magára maradt és kedvére vigadott. A legvigabb Dini volt, akin csakugyan nem vette észre senki, hogy valami baj aggasztja. Ki nem fogyott a tréfából s ott volt a legtöbb nevetés, ahol Dini volt benne a

játékban. Aranka nagyon hálados volt ezért, mert ő természetesen azt kívánta, hogy vendégei mentül jobban mulassanak.

— De félek, most mindjárt vége lesz a jó kedvének, mert most hozzá fogunk a tánczhoz.

Dehogy lett vége. Inkább még vigabban mondá:

— No ne mondjátok, hogy nem vagyok igazi lovagias ember. Én bizony nem szeretek tánczolni, de ha már ti leányok kívánjátok, hát tánczoljunk. Tudok én ahhoz is.

Tudott is, ő volt a legjobb kis tánczos valamennyi fiu közt, megirigyelték a többi pajtások. Nem fáradt el, nem is esett el, mint egyik-másik kis vitéz;

KINÁLGATTA.

mindegyik leányka ő vele tánczolt legszívesebben.

Azután pihentek s a gazdagon meg- rakott asztalnál csemegéztek, kiki azt választva a sokféle jóból, ami éppen kedvére való volt. Dini megmutatta itt is, hogy tudja, mi illik. Nem magára gondolt, hanem a legjobb holmit körül

hordozta s kínálhatta a kis tánczosnőket. Csak mikor már az oszonnának végére értek, akkor mintha tünedezni kezdett volna a jó kedve. Pedig most jön mindjárt a mulatság java. Aranka legalább azt mondta.

— Már nem sokára itt lesz a bűvész... hét órára hívatta apa.

— Jaj de jó lesz! Ilyen közletről még soha sem láttuk! kiáltozák. Csak már itt volna!

— Magam is szeretném látni, szólt Dini nagyon elkomolyodva. De attól tartok, nem fogom megvárhatni.

— Miért?

— Nagyon megfájult a fejem... no, nem lesz semmi baj... talán sokat is tánczoltam. Haza megyek és kissé pihenek. Ha jobban leszek, megint átjövök... bizonyosan átjövök.

ELÁLMOSSODVA HAZA INDULTAK. (Lásd a 32. lapon)

Mindnyájan sajnálták, hogy távozik és nagyon biztatták, hogy csak jőjön vissza. Meg is ígérte. Játszottak tehát tovább, mignem a mama bejött.

— Gyerekek, most toljátok a székeket szépen sorba és üljétek le, itt az ezmester.

A következő pillanatban be is lépett. Bizony szinte megijedtek tőle. Koromfekete szerezsen törpe volt, a fején sárga turbánnal, egész teste pedig egy nagy sárga kendőbe burkolva. Csak a fekete képe és kezei látszottak ki. A gyermekek össze sugtak.

— Jaj de nagyszerű! Ez bizonyosan valami szerecsen szultán udvari büvésze volt! Ez fog majd sok szépet tudni! Valjon miféle nyelven beszél?

Az ezermester, úgy látszik, nagyon rég elszakadhatott a szerecsen szultán udvarából, mert igen furcsa sipító hangon ugyan, de magyarul kiáltá:

— Hölgyeim és uraim! Kegyes engedelmséggel kezdődik az előadás.

A sárga ezermester egy nagy csomagot bontott szét, melyet magával hozott s melyből mindenféle holmit szedett ki. Legelőször is, a nézők és kivált a mama nem csekély meglepetésére, tüzi játékot rendezett. Mindenféle vörös, kék, zöld lángok gyuladtak ki a kezében, ami szépek eléggé szép volt ugyan, de gonosz füstöt és büzt terjesztett a szobában. Végül pedig az egyik tüzijáték-töltény nagy pukkanással szétrobbant és a szikrák szerteröpültek a szobában.

— Jaj, még felgyújtja a szobát! szolt a mama ijedten.

— Nem lesz semmi baj! biztatta a sárga büvész.

— Jól van no . . . de ebből már elég volt. Lássunk valami egyebet.

Az ezermester mélyen meghajtotta magát. Aztán két széket kért, jó megszire állította egymástól s jelentette, hogy most az egyik széken tótágast fog állani s egyetlen mozdulattal a másik széken terem a talpán.

— Jaj de nagyszerű lesz! sugták a gyerekek.

No, valamicske hiányzott mégis a nagyszerűségből, mert az ezermester azt még csak megtette, hogy az egyik szé-

ken tótágast állt, de hirtelen egyensúlyt veszítve, a következő pillanatban már nagyot koppanva pottyant le a földre s bő sárga lebernyegében alig tudott föltápászkodni. A gyermeksereg nagyot kaczagott s talán jobban mulatott, mintha az ezermester csakugyan megcsinálta volna, amit ígért; csak a mamának nem tetszett a dolog s aggódva kérdezte a büvészt, nem ütötte-e meg magát nagyon. Az ezermester azonban büszkén felel, hogy vele meg sem történhetik, hiszen ő azt szándékosan tette, mert tudja, hogy az ilyen fölsült produkción mulatnak a gyerekek legjobban. Így van ez mindig a czirkuszban is a bohócokkal.

A mama kissé kételkedően nézett a szerecsenre, annál inkább, mert ez nem próbálta tovább a szék-produkciót, hanem másba kezdett. Egy poharat kért, színig megtöltve vízzel. Hoztak neki.

— Most, hölgyeim és uraim, ide tessék vigyázni. Ezzel a pohár vízzel két csodadolgot fogok mutatni. Ez a pohár színültig van vízzel ugy-e? Most ime, ráteszek egy papiros lapot, megfordítom lefelé és a papirosnak megparancsolom, hogy ne eressze ki a vizet. Ime, rajta a papiros . . . most megfordítom és . . .

És . . . loess! Lett biz abból egy nagy tócsa a szoba pallóján. Mert az a konok papiros nem engedelmeskedett, a víz kiömlött. A mama boszankodott a pocsótán, de a gyerekek roppantul kaczagtak, kivált a fiuk majd lefordultak nevetőkben a székről. Még ilyen jól soha sem mulattak semmiféle büvész produkciójánál; tomboltak, gunyosan tapsoltak és kiáltották, hogy produkálja ezt még egyszer.

— Elég volt ebből ennyi, szólt a mama, mialatt a pallót feltörölte. Lásunk valami egyebet.

Az ezermester mélyen meghajította magát.

— Megesik az, kérem, hogy a papiros vagy a víz nem engedelmeskedik. De az majd igazi csoda lesz, amit most mutatok. Ehhez is egy pohár víz kell, meg egy arany óra.

Hoztak egy pohár vizet, a mama pedig oda adta a saját drága arany óráját. A bűvész aztán valami vörös port hintett a vízbe, mely egészen zavaros pirosra vált.

— Ime, hölgyeim és uraim, ez a por egy csoda-szer. Ezt az arany órát beteszem a vízbe és egészen szárazon fogom kivenni.

— No, az már csakugyan csoda lesz, kiálták mind.

Csak a mamának nem volt nagy bizalma. Féltette a drága arany óráját. Félre is hívta az ezermestert és figyelmeztette, hogy kárt ne tegyen az órában.

— Ne tessék félni, sugá. Itt a másik kezében van ez a tizkrajczáros gyermekjáték óra, ezt dobom a vízbe. Azért van a víz megfestve, hogy senki se láthassa igazán.

Ez megnyugtatta a mamát. Ez a bűvész mégis ügyes kópé.

Hozzá is fogott a produkcióhoz. Felmutatta az arany órát, aztán mind a két kezét a pohár fölé tartotta.

— Ime, most bele fogom dobni az órát...

Éppen mikor ezt mondta, valami zaj hallatszott az ajtóban. A cseléd nem akart bebocsátani valakit, de ez mégis bejött, boszusan kiáltva:

— Már hogy lehetne itt az ezermester, mikor én vagyok az! Engemet rendelték ide.

Mindenki csodálkozva hallotta ezt, a sárga bűvész pedig, amint a kezét a vizes pohára tartotta, össze rezzent és — mind a két órát bele ejtette a vízbe.

— Oh, oda az óráim! kiáltott boszusan a mama. Micsoda ügyetlenség ez!

Általános zűrzavar támadt. A mama a drága arany órát sietett kihalászni a pohárból, a sárga bűvész hanyatt-homlok futásnak eredt, a gyerekek bámultak, kiáltoztak, a most érkezett új bűvész pedig az ajtóban nyakoncsipte menekülő versenytársát.

— Ohó, barátom, megállj csak! Itt valami csalás történt... te el akartad csipni előlem a keresetemet. Csakhogy nem addig van ám az! Ki vagy? Hogy mertél helyettem ide jönni?

A dulakodásban leesett a sárga ezermesternek a turbánja, meg a nagy kendője, és ekkor fekete arcza daczára rá ismertek.

— Hiszen ez Dini! Nini! A Dini!

Kacagtak, lármáztak, körül fogták, kérdezték s az lett belőle, hogy Dini hangos sirással levágta magát egy székre miközben kétségbe esetten mondá:

— Nem tudtam, hogy el fog mégis jönni... jóvá akartam tenni a hibámat...

Lassan-lassan, sok magyarázatással végre kiderült az egész. Dini éppen egy régi könyvet talált volt, melyben mindenféle bűvész-produkciók voltak leírva, és mert a levelet elvesztette s ezt röstelte, arra szánta rá magát, hogy majd ő maga lesz az ezermester. Nem sejtette,

hogy Arankának az apja, mivel harmadnapra nem kapott választ a levelére, maga ment a büvészhez és rendbe hozta vele a dolgot.

— Oh, és én mennyit kinlódttam, aggódttam, és most itt milyen szörnyű félelmek közt buktam bele a produkcióimba, míg végre kárt is okoztam az órával.

— Se baj no, vigasztalta őt Arankának a mamája. De lásd, ezt mind elkerülted volna, ha őszintén megmondod annak idején, hogy elvesztetted a levelet és nem vállalkozol olyanra, amihez nem értesz.

Igy aztán valamiképp rendbe jött a dolog. Az igazi büvész megtartotta a produkcióját, nem is sült bele, de a gyerekek azt mondták, hogy ők jobban mulattak a Dini mutatványain.

Későre járt az idő, mikor a kicsinyek lassanként elálmosodva haza indultak. (Lásd a képet a 29. lapon.) Mindnyájan nagyon vigan emlékeztek vissza erre a mulatságos estére. Csak Dini nem. De ő neki nagy hasznára volt, mert ezentul már tudta, hogy hibát nem lehet ezermesterkedéssel jóvá tenni, hanem csak egyszerű, őszinte igaz uton.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIX. köt. 25-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Wein Ottó (Weisznak is olvasható. Szabatosabban vedd a betűt. *F. b.*) Mezey Berta és Mariska, Deutsch Edith és Marianna.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Még e héten is boldogító bőségben ömlenek felém az én drága kis hiveim jó kívánságai. Mit tehetek egyebet,

minhogy gondolatban mindnyájatokat hálás szívemre öllek.

A tettek.

Forgó bácsi.

*

Kynast Olivér. Bizony nemesak ti ott a hegyek között, de mi, akik itt lakunk a Duna völgyén, sem látszunk ki a hóbul. Hanem hát: így szép a tél. Csengős szánkázást, vig korecsolyázást ki vának. Mily szívesen engednék a kedves meghívásnak, hogy veletek együtt venném ki részemet a tél örömeiből, ha itt nem fogna a kötelesség. — **Szüts Olga.** Meleg soraid ebben a zimankós időben kétszeresen jól estek. Az apróságok nemsokára világgá derülnek. — **Iró Lajos.** Érzelmied nyilatkozatát köszönöm. Kivánságodat, ha lehet, még az első félévben fogom teljesíteni. — **Sz. G.** Nemes érzelmek, de nincsenek oly alakba öntve, hogy a nyilvánosság szigorúbb követelésének megfeleljenek. De idővel válhatnak. — **Weisz testv.** A »Kis Lap«-hoz diszes bekötési táblákat és jutányosan készít **Hirhäger Károly** könyvkötő, Nádor utcza 32. — **Lang Mariska és Margit.** Már egyszer megjelent. Azt a lapot nem Forgó bácsi szerkeszti. A levél elé rajzolt fa és madár tehetségre mutat. — **Tauffer Margit és Irma.** Nemesak a szeretetreméltó levélke foglalatával, de annak kiválóan takaros írásával is örömet szereztek. A többiről az illető rovatban. — **Schlichter testv.** Ujévnappja a csü-törtököt kizökkenté a rendes kerékvágásból. Ilyenkor bizony ezer és egy baj van a lap körül. Vidám teletést az enyhe ég alatt. Ha vissza kerültök, elvárlak. A »rejtett szó« jól van megszerkesztve, de nincs teljesen kimerítve. Már maguk az alkotó szavak egy része hiányzik a sorból: *mind, a, nem, mi, fénylik.* Meg aztán hol maradt a: *dara, mama, anya, mandarin, lik, nyer, fény, kin, mered, rend,* stb? Ily értelemben kibővítve küldjétek be az egészet újra.

JÓTÉKONYSÁG.

Az éhező és fázó gyermekek részére: Máday Andor és Pista 2 frt., Schlichter Vilma, Emma és Misi gyűjtése 10 frt. 50 kr., (Kik az egyes adakozók? *F. b.*) Tauffer Margit és Irma 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.